

Meilė – tai nuolatinis domėjimasis žmogaus,
kurį mylime, gyvenimu ir tobulėjimu...

Erichas Fromas

... visa kita – tik neurotinis sutrikimas.

Michailas Litvakas

Gyvenimas mėgsta trejetus: dangus, žemė ir pragaras; Šventoji Trejybė; kūnas, protas ir siela; peilis, šakutė ir šaukštas; muzikai reikia ritmo, melodijos ir harmonijos; plokštumai sudaryti užtenka trijų taškų; krepšinyje laimima tritaškiais, o štai gyvenime dedame daugtaškius...

Man – trisdešimt treji. Kaip ir kiekvienas šios planetos gyventojas, privalau kurti savo gyvenimo laimę. Sakoma, kad tam reikia trijų asmenų: vieno, kuris visada išklauso; antro, kuris išklauso ir padrašina; trečio, kuris išklauso ir kritikuoja.

Atsitiko taip, kad tie trys žmonės mano gyvenime buvo moterys.

*Aš vadinau ją velniu,
nes ji priversdavo mane nusidėti.
Bet kiekvieną kartą, kai ji pasibeldavo
į mano sielos duris,
aš ją įsileisdavau.*

Buvo ruduo, darganotas pirmadienis. Pro dangų užtraukusius debesis vos prasimušė saulė. Pašokau iš lovos ir nusiprausęs puoliau tvarkyti savo viengungiško buto. Neturėjau daug daiktų. Mėlyna sofa ir staliukas žurnalams – va, ir viskas. Baltas sienas ramstė seniai pradėti ir neužbaigti mano tapybos darbai bei nespaltotos fotografijos – tarsi įrodymas, kad į kampa nutrenktas fotoaparatas ant stovo kartais naudojamas pagal paskirtį. Pastarasis buvo ne tik mano pragyvenimo šaltinis, bet ir visai neprasta dekoracija nykokoje aplinkoje.

Šiaip jau iš lovos keliuosi sunkiai, tačiau tas rytas buvo ypatingas. Aš pirmą kartą ruošiausi pamatyti Kotryną. Ir ne bet kur, o savo namuose.

Po kelis mėnesius trukusių susirašinėjimų internete išdrįsome pamatyti vienas kitą gyvai. Nežinomybė ir jaudino, ir gąsdino. Netikėta pažintis buvo viskas, apie ką galėjau galvoti ištisas valandas.

Nervingai lakstydamas iš kampo į kampa, svarsčiau, kaip viskas prasidės, o svarbiausia – kaip baigsis. Ji ateis – ir kas tada? O gal apskritai neateis?

Pirmadieniais nedirbu. Komercinių fotografų darbotvarkė

panaši į didžiejų – arba dirba, arba gaudo įkvėpimą svaigindamiesi kas kaip moka. Nors... Dažnai tai irgi vadinama darbo dalimi.

Iš tikrųjų jaučiausi nekaip, širdis daužėsi, nugara žliaugė prakaitas. Žinoma, visai ne dėl to, kad būčiau susirgęs. Kita vertus, meilė – irgi liga. Ne, ne meilė. Aistra. Trauka. Nežinomybė.

Tarėmės, kad ji ateis dešimtą ryto. Apsirengiau ir tik vėliau susigriebiau, kad išsipusčiau lyg į naktinį klubą. Kvailys. Greitai susiradau džinsus ir megztuką. Na va, taip daug geriau.

Nervinausi taip, kad sudrėko delnai. Vis laksčiau į vonios kambarį ir purškiausi tualetiniu vandeniu, kad tik tas kvapas neišgaruotų. Juk tai pirmas kvapas, kurį ji pajus vos peržengusi mano namų slenkstį. Tualetinio vandens šliūkstelėjau ir ant kojinių. Pasitikti nepažįstamą moterį avint šlepetėmis – nei šis, nei tas. Su batais po savo namus irgi juk nevaikščiosi. Taigi mūvėsiu kvepiančiomis kojinėmis.

Paskui ėmiau slampinėti iš kampo į kampą, o akys vis kryo į laikrodį. Dešimta ryto, penkios po dešimtos, penkiolika po dešimtos. Na taip, moterys mėgsta vėluoti. Bet, po galais, kiek gi galima laukti?

Pusę vienuoliktos skambtelėjo telefonas – atėjo SMS žinutė: „Primink, kuris tavo butas.“ Tai ji! Kotryna jau blaškėsi po mano langais. Skubiai parašiau lakonišką žinutę: durų kodas, aukštas, buto numeris. Nenorėjau išsiduoti, kokia velniava dedasi mano galvoje.

Paskutinės laukimo sekundės buvo nepakenčiamos. Rodos, jau girdžiu koridoriuje kaukšint aukštakulnius, sulaukęs kvapą pirštų

galais lekiu prie durų, bet pro akutę nematau jokio žmogaus. Nulėkiau į virtuvę ir čiupau elektrinį virdulį. Išgirdęs skambutį, vos neišmečiau jo iš rankų.

Lyg sulėtintame filme žengiau prieškambariu, paskutinį kartą žvilgtelėjau į veidrodį. Jame pamačiau išsigandusį berniuką vyro kūne.

Įkvėpiau, iškvėpiau ir neskubėdamas atidariau duris.

Už jų stovėjo smulkutė mergina, aukso spalvos plaukai sutaršyti vėjo, didelės mėlynos akys nedrąsiai žvelgė į mane, ranka atlenkė vilnonio puspalčio apykaklę, putlios raudonos lūpos nusišypso man. Drebančios rankos mostu pakviečiau užėti.

Kotryna nieko nesakiusi įžengė per durų slenkstį ir kaipmat pradėjo atsiseginėti puspalčių; skubėdamas padėjau nusivilkti ir pakabinau rūbų spintoje.

Apsirengusi lengvai krentančia suknele, Kotryna, atrodo, laukė, kol pakviesiu ją ištrūkti iš siauroko prieškambario. Kelias akimirkas sustingęs skenavau jos išvaizdą – pėdkelnės su siūle, be liemenėlės. Velnias, kur aš žiūriu. Į akis reikia. Ne, geriau į pėdkelnes.

Valandėlę tylėdamas spoksojau į ją, paskui šypstelėjau ir mostu pakviečiau vidun. Kotryna nusišypsojo ir nieko nelaukdama žengė tiesiai prie sofas. Atsisėdo ir kukliai pradėjo apžiūrinėti mano butą.

– Tau juodos arbatos? Gal žalios ar vaisinės? – paklausiau lyg padavėjas kavinėje, nors iš tiesų tiesiog norėjau išgirsti jos balsą, kalbėjimo manierą.

– Vaisinės, – lakoniškai atsakė melodingu balsu. Apsidžiaugiau, nes tyla pradėjo mane gąsdinti.

Paėmiau du puodelius. Radau vienintelį vaisinės arbatos pakelį. Sau įsimečiau juodosios. Vanduo jau buvo užviręs. Tarškinau puodeliais, šaukšteliais ir toliau stengiausi palaikyti pokalbį.

– Ar lengvai radai mano namus? Senamiestis gan klaidus.

– Viskas gerai. Tik truputį sušalau, kol atėjau, – apsidairė. –

O pas tave čia įdomu.

– Tikrai? – paklausiau, mėgindamas nuslėpti jaudulį.

– Nuomuoju?

– Taip. Juk rašiau, kad neseniai atsikrausčiau.

– Aha, minimalizmas. Man patinka. Nors ir ne mano stilius.

– O koks tavo stilius?

– Mano namai labiau klasikiniai. Didelės sunkios užuolaidos, kilimai, kušetės, komodos. Romantizmas, supranti?

– Suprantu, – šyptelėjau, nors giliai širdyje jutau liūdesį. Visada taip pasijuntu, kai kas nors prabyla apie prabangą. Aš visada gyvenau kukliai. – Štai tavo arbata. Nori sausainių ar sumuštinio?

– Ne. O gal? Nežinau. Noriu. – Ji paėmė puodelį, atsistojo ir per žingsnį atsitraukė nuo manęs. Pasisuko ir įbedė akis į langą, pro kurį buvo matyti bažnyčia.

Sumuštiniam nebuvau nusiteikęs. Pasiūliau vien iš streso, nes galvojau tik apie ją, kvėpiančią vaisiais, saldainiais, sausainiais ir muskusu.

Nuėjau į virtuvę. Pravėriau šaldytuvą. Atrodo, stovėjau kelias valandas ir jame ieškojau išsigelbėjimo bei drašos. Tačiau šaldytuve

nebuvo nei drašos, nei sviesto, nei ko nors valgomo, ką galėčiau užtepti ant duonos. Uždarydamas šaldytuvą, pajutau drėgstančią kaktą. Ar tai šerkšnas nusėdo, ar prakaitas muša? Teko sukstis iš padėties. Puoliau varstyti virtuvės spintelių dureles.

– Nori šokolado? – Šūktelėjau Kotrynai, kai radau nuo neatmenamų laikų gulinčią šokolado plytelę.

– Tiks ir šokoladas.

Gėdingą pasenusio šokolado plytelę padėjau ant lėkštutės ir nunešiau Kotrynai, vis dar stovinčiai ir spoksančiai pro langą. Pasiėmiau savo arbatos puodelį ir susmigau į sofą. Iš to jaudulio net pamiršau pakviesti Kotryną prisėsti šalia. Tačiau po kelių akimirkų ji atsidūrė kitame sofos kampe. Siurbčiojau arbatą, tvirtai spausdamas puodelį rankose. Spoksodamas į grindis, bandžiau neišsiduoti, kad vis dar kuklinuosi kaip mažas vaikas.

Neturėjau drašos prisiliesti. Neturėjau drašos net pažiūrėti į ją. Apskritai, ką jai sakyti? Koją nevalingai drebėjo. Drebėjo ir rankos.

– Rašei, kad fotografuoji, – tylą nutraukė Kotryna, nužvelgusi kampe stovintį fotoaparata.

– Fotografuoju, – vėl nesugebėjau suregzti normalaus sakinio.

– O ką fotografuoji?

– Dažniausiai daiktus. Dar dažniau – daržoves.

– Ką taip? Daržoves? – nustebo Kotryna ir atsisuko į mane.

– Na taip. Maisto produktus reklamai.

– Ir kokios tai daržovės? – šyptelėjo Kotryna.

– Morkos, aguročiai, burokai... Ką paprašo, tą ir fotografuoju.